

Autor bestselleru *Sírotčinec v údolí*

PHILIP FRACASSI

POD
BLEDOU
OBLOHOU

přeložila Lenka Němečková

**POD
BLEDOU
OBLOHOU**

Copyright © 2021 by Philip Fracassi

Publication for this Czech language edition arranged through Copps Literary Services, LLC.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Němečková, 2025

Foreword © Josh Malerman, 2021

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6533-1 (pdf)

P H I L I P F R A C A S S I

POD BLEDOU OBLOHOU

přeložila Lenka Němečková

FOBOS

Lairdu Barronovi, mému učiteli a příteli

„... během každé diskuse o jakékoliv existující věci nastane chvíle, kdy vědění končí a do nekonečna se začne rozprostírat Velké prázdno.“

Ray Bradbury

OBSAH

PŘEDMLUVA	7
ŽNĚ	11
KOLO	59
BARMAN Z MLÍČŇÁKU	105
SYMFONIE	123
ATEUCHUS	149
ID	177
KŘEHKÉ SNY	217
SMRŤÁK, MŮJ STARÝ PŘÍTEL	281
PODĚKOVÁNÍ	295

PŘEDMLUVA

Nejstrašidelnější horory bývají ty, které vám vypráví cizí člověk, s nímž se ocitnete během večírku na verandě před domem. Stojíte tam s plastovým kelímkem v ruce, potkali jste se úplně náhodou, protože jste oba chtěli na chvíli na vzduch a pryč od hlasité hudby uvnitř. Neznámý se vás zeptá, co děláte. S lidmi, jako jsem já nebo Philip Fracassi, to pak po výměně několika úvodních zdvořilostních frází nikdy netrvá dlouho, než zavedete řeč na horor. Ale i když hororovým žánrem nežijete, stejně na to přijde řeč. Cizí člověk vám často začne vyprávět svoji duchařskou historku. Nebývá to víc než pár vět. Šel do suterénu pro vyprané prádlo. Uviděl, jak tam zpoza kotle vykukuje jeho mrtvá tetička. Mrkla na něj.

Vy řeknete *No teda!*

A on na to *Že jo!*

Potom odejde zase zpátky dovnitř a nechá vás tam, abyste si chybějící kousky příběhu doplnili sami.

Už skoro vidíte ten sloupcový graf, nemám pravdu? Závislé proměnné: čím kratší příběh, tím víc vám zbude prostoru domyslet si vlastní hrůzy. Někteří tvrdí, že horor funguje tím lépe, čím je úspornější. Náš neznámý na verandě nám vyprávěl víc, než sám ví: je koneckonců hlavní postava, a když tak najednou začne mluvit o přízracích, navodí tím jistou atmosféru. Ano, my čtenáři chceme víc. Aspoň trošku víc. Někdy o hodně víc. Chceme

strávit nějaký čas, pokud možno co nejdéle, uvnitř toho děsivého příběhu. Ale chceme taky, aby ta atmosféra z verandy vydržela co nejdéle...

Kde hledat?

Mnozí z nás mají pocit, že jejich domovem je román. Tedy hororový román. A když se autorovi nepodaří udržet napětí na celých víc než 300 stránkách? To nevadí, přimhouříme nad tím oko, není to nic jednoduchého. Přesto ale my závisláci, my fanatici začneme prozkoumávat, kde je hrůza méně zředěná, méně zanesená změtí jiných věcí, méně schovaná. *Novela*, řekneme si. *Novela*! Bez všech těch odboček, které se vyskytují v románu, a s menším očekáváním, že bude všechno nakonec pěkně shrnuto, se v novele můžeme dostat o něco blíž k zážitku, který by odpovídal té atmosféře z večírku.

Jenže... i sto stran se nám nakonec začne zdát moc dlouhých. Nedokážeme tak úplně přestat myslet na to, jak stručný byl příběh našeho neznámého. A nemůžeme dostat z hlavy ani ten pocit, který jsme z něj měli.

Mrtvá tetička.

Vykukuje na něj.

Mrká.

Tohle nám dejte! říkáme si. Bez všeho toho dlouhého budování příběhu, bez celé zápletky! Dejte nám to nejmenší, co jde.

I tak nás to musí vyděsit k smrti.

Takže se nakonec uchýlíme k povídce.

A právě v tomto útvaru objevíme horor v nejlepší formě.

Pokud jste strávili celý život mezi knihami, bezpochyby jste přečetli pěknou řádku povídkových sbírek. Někteří čtenáři objevují výlučně tento svět, avšak většina z nás tráví čas v Románistánu a tam, kde sídlí povídky, jezdíme jen na dovolenou. Pokaždé, když se tam vydáme, si ale říkáme, proč se tam vlastně nepřestěhujeme. Mohli bychom si tam koupit bungalov. Udělat si pár přátel. Začít chodit jako štamgast do povídkových barů.

Mám takovou teorii.

Velmi živě si vybavuji, jak jsem četl *Říjnovou zemi* od Raye Bradburyho na různých místech v Michiganu, ale všechna tato místa pro mě upadla v zapomnění, protože Bradbury na mě valil jednu neuvěřitelnou pecku za druhou. Začal jsem být rozrušený, tak nějak vynervovaný, skoro šílený: neměl jsem před sebou jen *knihu*, ale soubor představ tak intenzivních, že když jsem se pustil do druhého příběhu, ještě ze mě nevyprchalo rozrušení z toho prvního. Bradbury mi jednoduše nedal vydechnout. Totéž se mi přihodilo při čtení povídkové antologie *American Supernatural Tales*, kdy jsem se dostal do stejného stavu. Po každém příběhu jsem si dělal poznámky, zapisoval jsem si vlastní myšlenky. Díky této sbírce příběhů jsem dostal několik neotřelých nápadů. Další takovou knihou byly *Collected Ghost Stories* od M. R. Jamese. Podobně na mě působil Algernon Blackwood. A nezapomenutelný plamen příběhů Edgara Allana Poea.

Z těchto i dalších knih jsem zjistil, že sbírka povídek je přesně tím místem, kde své příběhy vyprávějí skuteční spisovatelé. A kdokoli, kdo zvládne napsat celou sbírku od začátku až do konce, aniž by přitom někde polevil, si zaslouží potlesk.

Proto nyní zatleskejte Philipu Fracassimu.

Sbírka *Pod bledou oblohou* do tohoto úžasného klubu bezpochyby patří.

Na tuhle knihu se dobře připravte. Není to ten typ hororu, co vás okamžitě omráčí palicí, ale byli byste blázni, kdybyste to, co se odehrává na jejích stránkách, označili za *poklidné*. A i když tu nehodlám probírat povídku za povídkou, pokusím se co nejlépe vyjádřit, jak se po jejím přečtení budete cítit.

Je možné, že Fracassi seskupil právě tyto povídky do jednoho celku, protože v nich objevil nějaký podobný podtext, podobnou hloubku? Vypadá to tak. Zdá se, že rozpoznal tu opojnou kombinaci, která je typická pro každou z nich: minimalistický scénář s obrovským dopadem. Na stránkách knihy potkáte přátele, kteří by měli být milenci, zemětřesení a opilé piloty, veškerou životní vášeň balancující na vrcholku ruského kola. Vyskytují se tam

přátelé samotného ďábla i hamižní vědci, psychiatrické léčebny i hudba z pekla.

Uvědomoval si Fracassi, co v té *sбірce* bude, když ji dával dohromady? Uvědomoval si to Bradbury? Protože nejlepší sbírky jsou ty, kde příběhy fungují společně, kde hrají jako jeden tým. Tím nechci říct, že Fracassi záměrně nechává virtuální „velikonoční vajíčka“ z jednoho příběhu v nějakém dalším, ale spíš to, že se nám kniha *Pod bledou oblohou* představuje jako komplexní hudební skladba. Náznaky témat z úvodních povídek se ke konci rozvíjejí a ozvěny těch, u kterých jsme začínali, nikdy zcela neodezní.

Velice brzy jsem si uvědomil, že tohle je kniha, která vydrží věky. To jsem také zveřejnil na sociálních sítích a soukromě napsal některým přátelům. Po každé povídce, kterou jsem dočetl, jsem psal i Philipu Fracassimu, nedokázal jsem se ovládnout, nechtěl jsem se ovládnout, uvědomoval jsem si, že jsem v rukou výjimečného autora. Stejně jako sbírky, jež mě uchvátily v minulosti, mi ani kniha *Pod bledou oblohou* nedala vydechnout a není ani nijak obtížné si představit, že na základě těchto příběhů vznikne výborná televizní hororová antologie.

Teď už se pravděpodobně nemůžete dočkat, až si knihu přečtete sami. Výborně. Já se vám hned odklidím z cesty. Ale nejprve jedna prognóza:

Přečtete si ty povídky a vzpomenete si na ně, jakmile se příště ocitnete na verandě při nějakém večírku s namol opilým neznámým, který vám bude vyprávět, že viděl, jak na něj zpoza kotle ve sklepe mrká jeho mrtvá tetička. Když ale váš náhodný známý zamíří zase zpátky do domu, tentokrát ho zastavíte. Vzpomenete si na Philipa Fracassiho a řeknete: *Počkejte chvíli, neutíkejte. Já pro vás mám taky jeden příběh...*

Josh Malerman
Michigan

ŽNĚ

ČÁST PRVNÍ

MODRÁ OBLOHA

Modrá obloha byla nekonečná. K nebi se natahovaly i stvolý kukuřice, rozvinuté zelené listy se obracely vzhůru jako modlíci se ruce s kadeřavými hnědými konečky prstů. Vzduch se tetelil pozdně zářiovým horkem.

Nad stvolý si prorazily cestu parůžky samčích květů. Z hrbo-latých stonků se v podzimním vánku zvedal pyl, lepil se na nohy hladovému hmyzu a v zásnubním tanci odehrávajícím se na pěti stovkách akrů si nacházel hedvábné nitky samičích vlásků. Polozapouzdržené vousky ho přijaly a stydlivé dámy se opylily, aby se z nich mohly zrodit pučící klásky sladké kukuřice. Radostný zázrak, který bude zorán, sklizen a pak se bude všechno opakovat nanovo. Blížil se čas žní. Do zimy bylo ještě daleko, ale léto už bylo dávno pryč.

Na kraji pole stál bílý kostel pobitý čistými světlými prkny. Podél jeho stěn se jako protažené stíny táhla vysoká oblouková okna, která měla tam, kde na sklo dopadalo matné sluneční světlo, nádech půlnoční modři. Venku se u věže kostela tyčil prastarý pokroucený dub, jehož tlusté olistěné paže se natahovaly do všech stran. Jeho mohutný kmen stál jen kousek od vchodu. Rostl tam už víc než sto padesát let, pevně usazený na svých kořenech, jimiž čerpal život z půdy. Větretem ošlehaná kůra stromu byla mnohem starší než kostel samotný i než ty nezměrné lány, jež ho obklopovaly. S věkem ale bývá spojeno chatrné zdraví,

a tak i tento obrovský strom zachvátil jed, jeho žilami se šířila dehydratace a rozklad. Kolem kmene ležely rozházené zhnědlé a seschlé listy, z nichž většina byla velká jako ruka dospělého muže. V klenutém větroví se stále ještě pevně drželo pár zbylých listů z léta, jež tam visely bez života jako starodávné čínské vějíře a zdobily umírající strom jako děsivý dystopický diadém. Celé to místo bylo symbolem konce všech věcí, nebo přinejmenším konce jednoho ročního období. Přesto tam ten strom tvrdošíjně stál a lpěl na životě a na své hrdosti jako umírající obr z pohádky.

Toho podzimního dne unaveně sledoval, jak se z dálky blíží přerušovaná řada automobilů a za každým z nich se valí oblaka prachu. V autech seděli farníci mířící na nadcházející obřad.

Carrie celá v bílém a napůl ve snách hleděla oknem kostela na zdánlivě nekonečnou armádu pochodujících zelených stvolů. Všimla si, že se u kraje pole na pásu posekané trávy mihl hnědý králík, zavěřil a pak vystřelil zpátky do záhybů kukuřice. Matka v rohu místnosti usrkávala kávu, mezi dlaní a šálkem měla ubrousek připravený zachytit jakoukoli zbloudilou kapku, která by mohla znečistit její nejlepší žluté šaty. Carriiny družičky na sobě měly hořcově modré hedvábné šaty s krajkovým živůtkem a jen jedním odhaleným ramenem, což byl ústupek, který Carrie udělala výměnou za to, že se na hostině bude podávat tvrdý alkohol. Beth a Trish střídavě špulily rty před jediným zrcadlem v sakristii, uhlazovaly si obočí a zastrkávaly uvolněné vlasy. Nadšeně si něco vykládaly, ale Carrie to znělo jen jako bílý šum. Jako praskání statické elektřiny.

Trish na svatbu přiletěla ze studií. Byla milá a neškodná, tlustá a tuctová. Beth byla hezká, ale nedůtklivá a ráda tlachala o čemkoli, aby udělala dojem na všechny, kdo byli v doslechu. Dokonce se i jednou vyspala s ženichem, než to mezi ním a Carrie začalo být vážné. Obě dívky pak musely jako pojídačky hříchů spolknout zatrpkllost, aby si udržely přátelství. Ty tři se znaly už od školky, ale nebyly si tak blízké, jak by si někdo mohl myslet.

Carrie v hloubi duše tajně doufala, že na svatbu vůbec nedorazí, ale... no, byly tady.

Sakristie byla malá a po několika hodinách přecházení sem a tam, fintění a zaplňování uzavřeného prostoru banálními drby se u Carrie začala projevovat klaustrofobie. Civění z okna na tmavomodrou oblohu a hustě porostlé zelené pole ji uklidňovalo a zmírňovalo napětí. Všimla si, že se někde v dálce sbírají mraky, jeden vedle druhého jako zamlžené vrcholky hor...

Tmavomodrou? napadlo Carrie a vyrušilo ji to z vnitřního přemítání. Že by teď byla obloha skutečně o odstín tmavší než před pouhými několika minutami?

Zavřela oči a zamumlala nadávku. Modlila se, aby byl krásný den. Dokonalý den. Modlila se i za to, aby všechno proběhlo v pohodě, a možná i za trochu ticha, protože neustálá pozornost jejích společnic ji už začínala vyčerpávat. Její nadmíru štouravá babička, ta nejhlasitější a nejnáročnější osoba z jejich malé skupinky, naštěstí odešla zkontrolovat do sanktuária, jestli přípravu probíhají podle plánu. Carrie si představovala, že touhle dobou už drží pastora Willarda za loket a prochází s ním jeho ohmatanou Knihu společných modliteb, aby ho utvrdila v odhodlání nevkládat do tradičního obřadního jazyka jakékoli moderní kudrlinky.

„Carrie, drahoušku.“ Matka. „Měla bys něco sníst.“

„Dala jsem si trošku vína a babička přinesla citronové sušenky. Měla jsem tři.“ Carrie si poklepala na břicho ve vyšívaných svatebních šatech. „Navíc jsem moc nervózní. Najím se až na hostině.“

„Jestli do té doby neomdlíš. Takový horký podzim, bože,“ odvětila matka a osušila si krk a bradu kapesníčkem. „Děvčata, dojděte někam pro džbánek vody. Trochu ledového čaje.“ Dívky se zasmály a ignorovaly ji.

Bylo teplo, zvláště na tohle roční období, ale Carrie si říkala, že výstižnější by bylo slovo *dusno*. Do sakristie dali větrák, který rozháněl těžký vzduch prosycený vůní květin aspoň natolik, aby

se jí z porů neřinuly kapky potu. Její šaty měly sice dlouhé rukávy a byly až ke krku, ale paže i ramena jí zakrývala jen lehoučká, poloprůhledná krajka, takže její opálená pokožka mohla dýchat. A navzdory tomu, co řekla matce, nebyla nervózní ani trošku.

Možná cítila jisté *obavy*.

Parker byl dobrý chlap. Hezký. Jednoho dne bude řídit otcův (docela prosperující) mlýn, největší v gehennském okrese, takže je do budoucna finančně zajistí. Příčinou jejích obav nebyl budoucí manžel ani únavná matka, ale ten neodbytný, zatracený černý provázek, který jí škubal někde vzadu v hlavě. Ten černý provázek nosil mezi lidmi montérky s lacem a znal všechny Carriiny nejniternější myšlenky. Její tajemství. Tenhle problém, který měřil přes metr osmdesát, měl modré oči a vlasy barvy slámy.

Eli.

Při pomýšlení na něj se Carrie rozbušilo srdce. Sevřela ruku v pěst, zavřela oči a odříkala další modlitbu. *Nelez mi do hlavy*, říkala si, i když věděla, jak marný takový příkaz je. Protože on tam už *byl*, plul si v ní, vířil jejími myšlenkami a kopal ji do srdce jako přízračná bytost, která nese v ruce odřený kufr napěchovaný celoživotními vzpomínkami, převázaný právě tím černým provázkem.

Potom bez jejího souhlasu za ten černý provázek někdo zatáhl... a kufr se vzpomínkami se rozevřel.

Před okolním světem se děti schovávaly pod baldachýnem listů v těžkém stínu stromů, které je obklopovaly. Ve slabinách oblohy se táhla hustá vrstva bouřkových mraků jako dým z hořícího domu. V dálce duněly hromy.

„Bůh chce dovnitř.“

Carrie nad tím vtípem už postě protočila panenky. Připadalo jí, jako by ho slyšela už milionkrát.

„Tak ho pusť, ty trumbero,“ vyhrkla. Bosé nohy měla složené pod kolena ve slehlé vysoké trávě. Prostrčila prsty trhlinou v šatech. Látku na kostnatém koleni si roztrhla o zlomenou větev, když ležla na moruši.

Eli ležel na zádech a pohledem zkoumal větve klenouců se vysoko nad hlavou. Na sobě měl montérky s lacem a bílé triko nasáklé houževnatostí mladého chlapce. Nohy měl bosé stejně jako Carrie, paty zčernalé a drsné. Světlé vlasy měl kvůli horku a nedávnému útoku vši zastřižené na kraťoučko, jemnou tvář zarudlou odcházejícím létem.

Vedle nich šuměl potůček, úzká stružka, která teď ožila jen díky tomu, že hodně pršelo. Potok propojoval Jacksonův rybník se státním parkem vzdáleným několik kilometrů. Když v něm voda dostatečně stoupla, byli tam pstruzi. Eliho otec ten potok přeměřoval tak, aby fungoval jako dělítko mezi jejich dvěma poli, vedl ho hustým porostem lip, křovitých dubů a cukrových javorů. Vznikl tím také prostor pro děti, přírodní hřiště se stromy, na které se dalo lézt, s hlínou, do níž mohly vyhrabávat rýhy a sázet semínka květin a obilí, se studeným potokem, z něhož mohly lovit hladké kamínky a střevle.

Na listí, které je obklopovalo a chránilo, dopadal s tukaním déšť. Už podruhé zahřmělo, zvuk hromu se valil po rozpálené šedivé obloze od východu na západ. Blesk uhodil daleko a Carrie neslyšela zahřmění, a tak se rozhodla, že ještě chvíli zůstanou, než se vydají domů k úkolům do školy a domácím povinnostem. Plácla Eliho po koleni a on se na ni usmál.

„Co je?“

„Udělej něco.“

„Jako co?“

Carrie pokrčila rameny, poškrábala se za uchem a rozhlédla se kolem, aby se něčím inspirovala. Zrak jí padl na vodu, potom se podívala na Eliho, který ji pozorně sledoval. Pokývla směrem k vodě a Eli se trochu zašklebil a pak upřel oči na potok.

Carrie čekala. Po několika vteřinách ucítila v zádech ostrý poryv větru a v listoví zaslechla šepot. Okolo holých nohou se jí jako had utvořený ze vzduchu obtočil chladný vánek a ona fascinovaně pozorovala, jak voda v potůčku začíná zuřivě bublat, pak se v tenkých sloupcích postupně zvedá nad hladinu a vytváří

pás vysoký až po její boky. Potom se všech šest vodních sloupců najednou uprostřed ohnulo, jako by se jí klaněli vodní vojáci čekající na její rozkazy. Carrie se rozesmála. Další závany větru jí nadzdvihávaly vlasy a narážely jí v poryvech do tváře jako rozpouštějící se chomáčky vaty.

Eli se posadil a vojáci z vody se zhroutili a zbyly z nich jen chaotické pramínky, poryvy vánku ustaly a ze vzduchu se vytratilo kouzlo. Eli se usmál, byl se sebou spokojený. Potěšilo ho, že jí udělal radost. Začala něco říkat, ale on zvedl ruku a zarazil ji.

„Dívej se,“ řekl. Začal si o sebe zlehka třít bříska palce a ukazováčku a očima ten pohyb soustředěně sledoval. „Jenom se dívej,“ zopakoval.

„Vždyť já se dívám, bože,“ odsekla, ale navzdory tónu, který použila, ji to upoutalo. Tohle ještě neviděla.

Mezi konečky prstů stoupal Elimu tenoučký pramínek kouře. V příštím okamžiku vyskočila jiskra a ozvalo se tiché zapraskání, jako by se ve stejnou chvíli rozpadlo milion částic kyslíku. Z pohybu jeho prstů vzešel žlutý proužek ohně a rostl.

Zrudl, zesílil a rozbíkal se. Pomalu, jako by vypouštěl motýla, kterému nechce poškodit křídla, rozevřel Eli prsty a narovnal je. Natáhl ke Carrie dlaň; tančil na ní plamínek zvedající se z jeho kůže a odrážel se v jejích hnědých očích, tmavé zorničky se jí třepotaly oranžovým vnitřním světlem.

Bouřka tam venku mimo jejich úkryt sílila. Déšť teď do stromů bušil zuřivěji, bičoval a kroutil listí, které jim sloužilo jako přístřešek. Pronikl i do jejich útočiště. Velké studené kapky posázely potok dolíčky, lechtaly je na tvářích, vsakovaly se jim do vlasů.

„Eli...“ hlesla Carrie.

Zavrtěl hlavou a s očima přimhouřenýma soustředěním pak pozvolna snížil ruku ke břehu potůčku. Přiblížil obličej k dlani, až byl jen pár centimetrů od plamene, a jemně *foukl*.

Oheň, teď už sytější rudý se žlutou čepičkou nahoře, hladce sklouzl z jeho ruky do potoka. Spočíval na hladině, pohupoval

se a trhal sebou na místě tak, jak se pohybovala tekoucí voda. Plamínek poskakoval a kymácel se, ale nezhasl.

„Jak to děláš?“ zašeptala ohromeně.

Eli plamínek sledoval, nespouštěl ze svého nového výtvoru oči. „Z velké části to je vzduch,“ odpověděl.

Carrie si klekla na všechny čtyři a uvelebila se vedle teplého těla svého kamaráda. Společně pozorovali plamínek na hladině, teď už skoro deset centimetrů vysoký a široký jako palec. Carrie Elimu zlehka položila prsty na zápěstí.

„Eli,“ řekla potichu, „udělej to ještě jednou.“

O dvacet minut později už věděli, že je čas jít. Bouřka kolem nich zuřila a bariérou z listů se teď už snadno prodíral vítr i déšť. V dálce se mihl blesk a vzduch prořel zvuk jako prásknutí bičem. Blýskalo se čím dál blíž.

Stáli těsně vedle sebe. Nechtělo se jim odejít, ale věděli, že zůstat nemůžou. Potůček u jejich nohou si dál bezmyšlenkovitě razil svou cestu a o tom, co po něm plulo, vůbec nevěděl.

Na hladině teď poblikávalo a tančilo dvacet plamínků. Děti je pozorovaly jako uhranuté, jedno v euforickém úžasu, druhé s hlubokým soustředěním. Světlo a teplo plamínků stačilo, aby jim zahřálo bosé nohy, ozářilo Eliho modrá kolena a Carriiny žluté šaty. Carrie si představovala, jak z vody vyskočí malé rybky a pokusí se ohýnek sníst, místo toho je ale bude čekat jen horko a bolest. Bylo to kruté, a zároveň krásné.

„Už můžu?“ zeptal se Eli a Carrie cítila v jeho hlase napětí. Chvění, kterého si ve svém nadšení nevšimla. Podívala se mu do tváře. To, co považovala za kapky deště, byly ve skutečnosti krůpěje potu, jimiž měl poseté spánky, čelo i tváře. V šedo zeleném světle jejich zastíněného království vypadal bledý. Položila mu ruku na záda, jako by mu její podpora mohla dodat sílu.

„Můžeš, Eli,“ řekla. „Pusť to.“

Eli vydechl a Carrie s úžasem smutně pozorovala, jak plamínky jeden po druhém kloužou do studeného proudu, který je zhasí.

* * *

Parker si dopřál pořádný lok z lahve a podal ji zpátky bratrovi. *To bylo až moc*, pomyslel si nepřítomně. Rozum se mu třepal jako závoj ve větru. Cítil, jak mu whisky stoupá do hlavy, a zapřísahal se, že se znovu napije až po obřadu. Kluci začínali být na plech, ale to mu nevadilo. I on by se zpíjel do němoty, kdyby mohl. To by mu ale neprošlo ani u Carrie, ani u její matky a babičky, které uměly, upřímně řečeno, pěkně prudit.

„Kluci, brzděte,“ nabádal je Parker vlažně. Uvažoval, jestli Brock provede nějakou pitomost, která mu zkazí svatbu. Už ho nachytil, jak močí do kytek, které měl pastor Willard na zemi ve své kanceláři, kde byli zavření, dokud nepřijdou hosté. Parker si říkal, že kytka je možná umělá, ale tu čím dál větší skvrnu na berberském koberci pod květináčem bude těžké vysvětlit. Brock byl mladší než on, ale byl to kus chlapa, bývalý útočník amerického fotbalu na celostátní úrovni, který dokázal zvednout na každé rameno balík sena a donést náklad, kam je potřeba, jako by to byla hračka. Parker už stokrát viděl, jak za mládím překypujících večerů dělá Brock pod světly či pod hvězdami totéž i s chichotajícími se děvčaty, která kolem sebe kopou. A ještě k tomu měl Brock v srdci dábla, byl vznětlivější než kdokoli, koho Parker znal, a když měl upito, bylo nejlepší ho nekritizovat. S Henrym a Tuckem to bylo snazší, ti se dali zvládnout líp. Nebyli ani chytří, ani hloupí, jenom znudění a s nadšením se vždycky pustili do čehokoli, díky čemu byla každodenní realita jejich malého kousku placaté, kuřířnými poli pokryté lowy aspoň o špetičku zajímavější.

Brock si zastrčil lahev do ohbí lokte a přitiskl ji k hrudi jako kluzké miminko. „Žádný strachy, Parkere, my se před tvojí úplně první svatbou neožerem.“

Tuck se uchechtl a Henry vykročil ke dveřím, aby nakoukl do vstupní haly kostela. „Vypadá to, že se lidi začínaj sjíždět, Parkere. Nemáš je náhodou vítat, pozdravit se s nima?“

„Ne,“ odpověděl Parker. Postavil se příliš rychle, a než získal stabilitu, chvílku bojoval s návaem opilecké závratě. „To vy, kluci.

To vy dva máte stát u dveří. Nepamatujete si, jak jsme to nacvičovali?“

Tuck vytáhl ze saka od obleku mátové bonbóny. Vzal si dva, řekl: „Na,“ a podal krabičku Henrymu, který udělal totéž. „Neboj, Parkere,“ řekl Tuck, vstal a oprášil si kalhoty. „To zvládnem levou zadní.“

„Díky.“

Mentolky zmizely v kapse a oba družbové odešli. Tuck už skoro zavíral dveře, když ještě strčil hlavu dovnitř, na tváři přihlouplý úsměv. „Stejně to tu smrdí chcankama.“

Dveře se zavřely a Parker se zase posadil, aniž by věděl, proč vůbec předtím vstal. Brock nahlas začichal, pak se uchechtl. „Sakra, fakt že jo. Sorry, Parkere.“

Parker nad tím lhostejně mávl rukou. Zakručelo mu v žaludku a v krku cítil kyselou chuť. V obleku mu bylo horko a límec ho dřel na krku. V klimatizované místnosti to *opravdu* smrdělo a každou vteřinou tam bylo větší teplo. Příliš mnoho těl.

„Vohul tu klimatizaci, jo?“ řekl. „A sežeň mi sklenici vody, prosím tě. Umírám tady.“

Brock přikývl a podal mu lahev, která byla na dotek nepřijemně teplá. Přešel ke klimatizaci a nastavil nejnižší možnou teplotu. „Hned jsem zpátky. Vypij to a uklidni se.“

Parker si pomyslel, že kdyby tu teplou whisky, kterou držel v ruce, vypil, tak by rozhodně, stoprocentně, na beton vyhodil snídani do toho samého květináče, kam se před chvílí Brock vymočil. Přesto to svému mladšímu bratrovi a svědkovi v jedné osobě odkýval.

Brock odešel a Parker byl konečně – *díkybohu!* – sám. Odložil lahev na pastorův mahagonový stůl a složil si obličej do zpočasných dlaní. Zatřásl hlavou a zasténal, cítil, jak se mu vnitřnostmi plíživě šíří pocit hnusu, jak mu ve střevech proplová kanálky černých pochybností.

„Parkere, Parkere... ty pitomče,“ pronesl tlumeně. Na tváři ucítil vlastní páchnoucí, horký dech, který ho štípal v nosních

dírkách. Zápach byl tak silný, že tu myšlenku dokončil raději už jen v duchu:

Co si do prdele myslíš, že děláš?

Hosté začali příjíždět, Carrie slyšela z přední části kostela víc a víc hlasů. Příchozí vítal pastor a – jestli neutekli do nějakého baru – také Parkerovi přátelé. Carrie doufala, že se ti idioti chovají slušně, a při pomýšlení, že bude až do konce života spřízněná s tím šíleným neandertálcem Brockem, se otrásla. Větší než fyzické rozměry tohoto polodementa byly už jenom jeho hloupost a obscénnost. Dvakrát po Carrie vyjel... už *potom*, co se zasnoubila s jeho bratrem. Když se napil, stávala se z něj demoliční koule plná agrese, špatných způsobů a ještě horších rozhodnutí. To ji neustále znepokojovalo a mohla jen doufat, že až si Parkera vezme a on bude bydlet s *ní*, a ne se svým idiotským bratrem a jejich bezradnými rodiči, bude to lepší. Parker bude chytřejší. Zodpovědnější. Je to přece možné, *nebo ne?*

„Carrie, drahoušku, jak ti je?“

Otočila se na matku a usmála se. Zuby (nedávno vybělené) se jí blýskaly, hnědé oči měla smyslně ztmavené řasenkou a linkami, lesklé hnědé vlasy volně stažené dozadu čekaly na závoj. „Dobře, mami. Jenom... to víš, už bych to radši měla za sebou.“

„To je teda romantika,“ poznamenala Trish a nacpala si mezi rtěnkou potřísněné zuby už asi tak miliontou citronovou sušenku. Carrie vyhodnotila, že by měla být vděčná, že kromě toho vyloženého sarkasmu Trish ještě neobrátila oči v sloup. „Přestaň, nebo puknu závistí.“

Já myslím, že ty pukneš z něčeho úplně jiného, tlustoško, pomyslela si v duchu Carrie, ale okamžitě toho zalitovala. Začíná se chovat jako zatrpklá mrcha a to je jí teprve něco přes dvacet. Dělal se jí špatně strachy z toho, o kolik horší člověk z ní může být, až bude starší. Přinutila se na Trish usmát.

„Špatně jsem se vyjádřila,“ řekla. „Já jen že... víš... je to spousta stresu. Ale jsem šťastná. A natěšená.“ Trish ale už byla o kus

dál, vrátila se k talíři se sušenkami od babičky, aby posbírala drobčky.

Beth položila Carrie ruku na rameno. „Bude to úžasný, zlato,“ řekla. „Mám z vás dvou *takovou* radost. Prostě se soustřeď na to, jak úžasné to bude, být konečně *vdaná!*“ Beth postupně zvyšovala hlas, až nakonec to slovo na vé zapištěla crescendem, a Carrie se snažila pocítit trochu nadšení, vydolovat ze sebe nějaké zapadlé vnitřní vzrušení, které by odpovídalo předpokládanému štěstí spojovanému se zmíněnou událostí.

Začala Beth něco odpovídat, ale v tu chvíli se Bethina radostná tvář zakabonila, její modré oči se přimhouřily a zadívaly se někam přes Carriino rameno, ven z okna. Čelo jí zkrabatila vráska, jako by ji mezi oči zasáhla neviditelná dýka.

„To snad ne...“ řekla potichu, jako by si vzpomněla na něco, co ztratila v dětství.

Carrie zmizel úsměv z tváře a otočila se.

Za sluncem pokropenou kukuřicí se mihla vytáhlá postava, kterou by poznala kdekoli, i uprostřed nejčernější noci. Blondaté vlasy měl učesané – to se stalo úplně poprvé – a na sobě měl hnědý třídlíný oblek se vzorem rybí kosti, který mu byl zřejmě krátký, protože mu z něj vykukovaly kotníky i zápěstí.

Nejspíš ten samý, co má už od střední... napadlo ji.

A poprvé toho dne nebyl Carriin úsměv strojený.

Kolem popraskané silnice, která u kostela sloužila i jako malé parkoviště, stála vyrovnaná auta. Blízcí i vzdálení příbuzní mířili ke vchodu do kostela. Zvedl se lezavý podzimní vítr, a tak si dámy držely klobouky a muži vrazili ruce hluboko do kapes svých nedělních obleků. Děti se smály a pobíhaly kolem ve svých skromných parádních šatech, nadšené z toho, že budou v kostele, ale nečeká je tam žádné kázání. Jako když jdou do školy na narozeninovou oslavu.

Hosté se v zástupu přesouvali do předsálí kostela, kde jim potřásali rukou Parkerovi přátelé, z jejichž dechu byla cítit směsice

bourbonu a mátových bonbónů. Henry a Tuck si mohli ukroutit zápěstí a rozpačitě se usmívali na postarší muže a ženy, z nichž většina je peskovala, když byli ještě děti.

Brock pár známým tvářím zamával, ale neprojevil žádnou snahu se zapojit. Stál jako obří bašta u dveří do pastorovy kanceláře, za nimiž o samotě rozjímal jeho bratr. Když Brock sledoval, jak se předsálí plní hosty a jejich veselé klábosení zcela zaplňuje prostor mezi hlavami a stropem nejapnými poznámkami a nuceným usmiřováním, přehnaně nadšenými pozdravy na adresu těch, s nimiž dotyční ztratili kontakt nebo jim na nich v hloubi duše ani za mák nezáleželo, rozzářily se jeho tupé oči jen jednou.

Když vešel Eli, šepot zesílil a oči pod klobouky zdobenými květinami a pod napomádovanými přehazovačkami se stočily k němu. Byl vyšší než většina ostatních a jeho úhledně učesané blondaté vlasy vyčnívaly z tmavší palety hnědých a černých odstínů nad temným mořem hlav jako zlaté klubko. Když si razil cestu davem, usmíval se a zdravil ty, kteří k jeho svérázné osobě nechovali žádnou zášť a neposlouchali drby o podivné minulosti tohoto mladíka, jenž byl blízkým přítelem nevěsty.

Brockovy doširoka rozevřené hnědé oči opilecky zpozorněly a sledovaly, jak Eli prochází davem. Zamračil se, zatnul čelisti a pod masitými tvářemi zaskřípal zuby. Počkal, až pastor Willard s pomocí těch dvou šašků Tucka a Henryho začne uvádět lidi na obřad do kaple, a pak se s mírným zakymácením odtlačil od stěny. Říhnul si a ucítil v ústech nakyslou chuť. Poklepal na placatku, kterou měl v kapse saka na posílnění a na kuráž. Měl hroznou chuť na další lok, ale zatím odolal a vychutnával si to sladké očekávání, než nakrmí svého draka – toho tekutého ještěra se šupinami hnědými jako whisky, který mu leží stočený v útrokách a šeptá: *Všechno bude dobré, Brocku, starý brachu. Jenom se mě drž a dokážeme velké věci.*

Veliké. Věci.

Brock si odrkl a vydal se krátkou chodbou, která vedla k pastorově kanceláři. Rovnou otevřel dveře.

Potřeboval staršímu bratrovi něco říct.

Carrie otevřela dveře na malou škvírku, jen co se tam vešlo jedno oko a kousíček tváře s lehkým nádechem růže. Prohlížela si obličej hostů, z nichž většinu okamžitě poznala, několik z nich ale nikdy neviděla. Její matka s babičkou byly schované ve stísněné místnosti kostelní školky, kde čekaly na první akordy hudby, které pro ně budou signálem, že přišel čas, aby byly svatební uličkou dovedeny na své místo. Carrie, Beth a Trish chtěly být pár minut samy (údajně proto, aby mohly v soukromí probrat holčičí věci), než se na předpotopní toaletě, která byla společná pro sakristii i školku, setkají s oběma staršími ženami.

Skutečným důvodem ale bylo získat chvilku na to, aby si dívky mohly před obřadem o samotě připít, a to třemi minilahvičkami vodky, které měla Trish schované v kabelce.

„Tak jdeme na to, nebo co, zlato?“ zeptala se Beth za Carriinými zády. Odvíčkovanou lahvičku držela před sebou, jako by z ní vypouštěla džina.

Vydrž, ty ochmelko, řekla si Carrie v duchu a dál zběžně prohlížela dav lidí, z nichž většina si právě hledala místo na sezení v odřených dřevěných lavicích – některé byly určené pro hosty od nevěsty, jiné od ženicha. Carrie pokračovala v horečném prozkoumávání kaple, věděla, že čas se krátí...

A pak ho uviděla.

Vešel s úsměvem, lehce se dotýkal ramene vdovy Brewerové, té dobrosrdečné staré paní, která je za horkých sobotních odpolední, když byli celí pokrytí špínou a potom z toho, jak běhali po polích, lezli po stromech a hráli si v potoce, krmila na své zadní verandě kousky koláče, sušenkami a skvělou ledovou limonádou.

Carrie sledovala, jak staré paní pomohl usadit se vepředu na straně hostů od nevěsty. Zkoumala jeho obličej, hledala na něm známky bolesti či trápení, pátrala, jestli se za tím srdečným úsměvem neskrývá něco temného. Nakonec ho prozradily oči. Ty byly stále stejné, ať se usmíval, nebo hledal v lavicích vhodné

místo. Carrie v nich viděla smutek, viděla v těch očích, které znala lépe než své vlastní, prázdnotu. *Moje modré oči.*

Beth zezadu zašveholila ještě naléhavěji: „Carrie, už skoro nemáme čas.“

Carrie sklopila zrak a vydechla. Zavřela dveře a otočila se, na tváři napjatý úsměv. „Jo, jasně. Takže...“

Natáhla ruku a Trish jí podala jednu lahvičku.

„Na Carrie,“ pronesla Trish důležitě, „ať je navěky šťastná.“
Tři dívky si přitlukly plastovými lahvičkami a napily se.

Carrie alkohol vypila na tři loky a spokojeně vydechla. Zírala na prázdnou lahvičku, jako by se v ní ukrývalo nějaké kouzlo. „Ty kráslo!“ řekla a všechny se zasmály.

Alkohol ji v břiše příjemně páčil, trochu ji uvolnil. Rozhostil se v ní hřejivý klid. Podívala se za své dvě kamarádky, ven z okna, které vedlo do polí. Zářijová obloha měla teď barvu sytě zeleného moře a nad hektary kukuřice se sbíraly mraky jako inkoustem potřísněná vata. Stonky rostlin na sebe vzájemně narážely a mírně se vlnily, jako by Carrie zdravily nebo se dožadovaly její pozornosti.

„Vypadá to na déšť,“ řekla Carrie tiše. Díky alkoholu se uvolnily řetězy, jimiž byly ke starému dřevěnému molu minulosti připoutané její vzpomínky. Takto osvobozené pak po rozbouřeném moři času dopluly až do její přítomnosti.

„Vypadá to na déšť,“ řekla.

„Myslíš?“ zasmál se.

Kolem nich padaly s ohlušujícím rachotem proudy vody. Miliardy vertikálních přerušovaných čar morseovky opakovaně posílaly do země totéž slovo: ŽIVOT... ŽIVOT... ŽIVOT...

Ten opakovaný vzkaz jim zněl jako nepopsatelná radost, jako frenetický potlesk všech pozemských dětí. Bujarý hluk pádících kapek deště přerušovalo jen vzdálené dunění rozrušené šelmy, již šlehaly z břicha bílé rozeklané meče; boha, který zaplnil celou oblohu a jehož šlépěmi byly kontinenty.

Ve stěnách kůlny zely mezi prkny mezery, kterými dovnitř pronikaly poryvy ledového říjnového větru, ale díky střeše z vlnitého plechu jim aspoň nepršelo na hlavu. Běželi se sem schovat z Wilsonovy silnice, po níž se vraceli z odpoledního filmu, který se jí líbil, ale on se u něj celou dobu cítil trapně. Výpravny milostný příběh. Když se na obloze začaly objevovat první blesky, vzali to úprkem přes políčko zralých dýní do oprýskané kůlny, jejíž dveře byly tak shnilé, že na nich nemohl být zámek, a uvnitř níž ani nebylo nic, kvůli čemu by bylo potřeba ji zamykat.

Čekali, až liják trochu zeslábně, a minuty ubíhaly. Vypadalo to ale, že bouřka je silná a jen tak nepomine. Nekonečnou modrozelenou roletu nad horizontem neustále roztínaly blesky. Carrie si třela nahé paže, aby se zbavila husí kůže, a Eli zatím seděl u vchodu do kůlny a upřeně pozoroval zvětšující se kaluže v blátivé půdě před jejich úkrytem.

„Asi bychom si měli připravit něco k večeři,“ pronesla Carrie a doufala, že se tomu Eli zase zasměje. Zdálo se ale, že se duchem opět toulá někde daleko od ní, že zabloudil k živlům, ke svým hračkám, k nimž ho vázalo zvláštní pouto. „Co třeba horká koupel? Kdybychom tu měli vanu, určitě bys něco dokázal zařídit.“

Ladně se vztyčil jako dlouhý stín s jemným nádechem nefritové oblohy.

Odkdy je takhle zatraceně vysoký? podivila se. Za ta léta se změnili oba, ale i když život plynul, zůstali si blízcí po celou střední školu (závěrečné zkoušky na začátku léta už teď byly jen vzdálenou vzpomínkou). *Nejlepší přátelé navždycky*, pomyslela si. Snažila se přijít na to, jaké přesně emoce ji při tom pomyšlení zaplavují.

Navzdory tomu, jak velký teď Eli byl, ho Carrie pořád viděla jako malého chlapce, za jehož zády ve flanelové košili vždycky běhávala přes kukuřičná pole, jako bledého, hubeného bratra, jehož nikdy neměla a který ji vždycky nechal vylézt o jednu větev výš jen proto, že ho bavilo, jakou z toho měla škodolibou radost, který s ní lehal pod půlnoční oblohou posetou hvězdami

a neohrabaně ji držel za ruku, dokud ji nakonec neodtáhla a jeho napjatost se neproměnila ve skleslost.

Ted' tenhle kluk, tenhle *muž* upřeně hleděl k nebi.

Asi zkoumá oblaka, odhadovala Carrie. *Nejspíš tam hledá svoji hlavu.*

„Haló, Eli!“ vybafla na něj rozpustile a zaklepala mu na široká záda. „Někdo tady ty vtipy dělat musí, víš?“

S trhnutím se otočil a podíval se na ni, jako by ho její přítomnost překvapila.

Carrie na něj vrhla jízlivý pohled říkající *ano, já jsem tady* a doprovodila ho gestem s dlaněmi otočenými vzhůru. Vůbec ji nenapadlo pomyslet na to, že její bavlněné šaty bez rukávů – narcisy na nebesky modrém podkladu –, které se jí lepí na mokrou kůži, by mohly Eliho provokovat, aby si ji představoval bez nich. Byl to přece *Eli* a ona nedokázala pochopit, jak „je dva“ vnímá on, i když se snažila jeho pocity co nejlépe odhadnout. Odmítala omlouvat nebo uznávat něco tak povrchního, zvláště když oni jsou přece součástí něčeho mnohem hlubšího. *Proč to on nechápe?*

„Vtipná jako vždycky,“ řekl, ale jeho pohled sklouzl z Carrie do tmavého kouta kůlny. Poškrábal se ve kšticí blondatých vlasů. „Začíná být zima.“

„Jo, budu muset domů. Slíbila jsem mamce, že jí pomůžu vyzdobit dům,“ řekla Carrie a pomocí rukou naznačila, jak si představuje halloweenské dekorace. „Můžeme udělat třeba kostry z papíru, smějící se vydlabané dýně, nějaké pořádné pavučiny. To se bude dětem líbit, co myslíš?“

Eli přikývl. Jeho tvář vypadala na pozadí odpoledního deště jako černočerná skvrna. „Počítáš s tím, že to je k vám domů tak asi... skoro kilometr?“

„No jo.“ Pokrčila rameny. „Už jsem stejně napůl zmrzlá, ta trocha deště navíc mě už nezabije. Vypadá to, že nemáme na vybranou, jestli tady teda nechceš spát.“

Eli znovu soustředěně přikývl a otočil se k otevřeným dveřím kůlny. Ruce měl svěšené podél boků, palce ze strany zastrčené

za lacl od kalhot, ostatní prsty roztažené. Po chvíli přemýšlení, možná rozhodování nebo řešení obzvlášť složitého matematického problému, zvedl ruce do výšky prsou a začal je o sebe třít, jako by chtěl vyválet kuličku z těsta. Carrie cítila, jak vzduch jakoby ztvrdl, slyšela, že zvuk deště je teď tlumenější. Rozevřela doširoka čelisti, aby se zbavila náhlého tlaku na ušní bubínky.

Eli obrátil ruce dlaněmi vzhůru, jako by na nich nesl dva tácy utvořené ze vzduchu, a vykročil směrem k východu z kůlny. „Drž se u mě, Carrie,“ řekl a znělo to, jako by ta slova vyslovil v telefonní budce. Zřetelně a zblízka.

Přitiskla se k němu a chytila se ho zezadu za košili. Držela se těsně u něho, i když vyšli ven na mokrou zem, a navzdory všemu, co věděla o jeho schopnostech, se připravila na to, že jí na hlavu a ramena začne padat ledový déšť.

Nezačal.

Eli pokračoval v chůzi a po chvíli zrychlil. Carrie sevřela jeho košili pevněji a stále se držela tak blízko, jak to šlo, aniž by mu šlapala na paty, jako by nad nimi Eli držel deštník.

Když Carrie sladila rytmus své chůze s tou jeho, pustila košili a sklouzla mu rukou na holý loket, aby se ho přidržela. Pak se udiveně rozhlédla kolem. Sledovala, jak cákance deště stékají po povrchu něčeho, co si mohla pouze představovat jako jakousi bublinu, nějaké ochranné tetelení vzduchu, které kolem nich Eli vytvořil. Carrie pomalu natáhla ruku a prostrčila ji skrz neviditelný tekutý plát tvořený větrem a dešťovou vodou. O dlaň se jí rozprskly kapky a ona se udiveně zasmála. Po chvilce ruku zase stáhla do bezpečí jejich přístřeší a popoběhla, aby v rozmoklém terénu stačila Eliho dlouhým krokům.

Půl kilometru ušli beze slov. Carrie věděla, jak moc se Eli potřebuje soustředit, protože za ta léta už byla svědkem tisíců jeho pozoruhodných kouzel. Když konečně došli k jejímu domu, předešla ho a stoupla si na první schod verandy zakryté plátěnou stříškou. Vytančila nahoru po dalších dvou schodech a otočila se k němu, chtěla ho obejmout a zasmát se tomu zázraku, který vytvořil.

Úsměv jí ale zamrzl na rtech.

Eli stál u spodního schodu, těsně pod okrajem stříšky, celý ohnutý. Dýchal chraptivě a přerývaně, v obličeji byl příšerně bledý. Třásl se, jako by ho spalovala horečka.

„Eli?“

Vzhlédl k ní a ona potlačila výkřik, který se jí dral do hrdla. Jeho pronikavé modré oči byly ty tam, důlky vyplňovalo jen zakalené bělmo, jako by byl slepý. Z obou nosních dírek mu crčela temná krev, ve dvou pramíncích stékala až k hornímu rtu.

„Proboha, Eli!“ vykřikla a bez přemýšlení si přitáhla jeho dlouhé, třesoucí se tělo k sobě a objala ho. „Už to pusť, zlato,“ vzlykala na jeho hrudi, strachy na něj téměř křičela. „Prosím tě, pusť to už!“

Cítila, jak se mu pod její tváří zvedá a zase klesá hrud'. Bušení srdce se ustálilo a zesláblo. Těžce vydechl. Ochranná vzduchová kapsa, která je obklopovala, se vypařila. Nevlídným zvukům z okolního světa už nic nebránilo, aby pronikly až k nim. Carrie se do uší nahnul vítr, ledový vzduch jí lačně chňapal po ruku i nohou, za krkem se jí rozlil lezavý chlad, jako by jí tam sáhla nějaká přízračná ruka.

Eli padl celou váhou na ni a ona ho tak tak zvládla položit na prkennou podlahu verandy. Hlavu a *oči, ty jeho děsivě bílé oči*, uložila pod přístřešek, třela mu tváře a odhrnula zpocený vlasy. Oči se mu s chvěním zavřely a ona mu položila ruku na čelo. Kůži měl horkou jako oheň. Carrie vytáhla z Eliho kapsy na boku modrý kapesník – ten, co tam vždycky nosíval zastrčený – a otřela mu krev z nosu a úst. Bez přemýšlení ho políbila na spánek, potom na tváře. A pak jen seděla a čekala.

„Eli?“ oslovila ho potichu.

Po chvíli se jeho tvář uvolnila, čelo přestalo být tak napjaté. Vrátila se mu trochu barva. Otevřel oči a Carrie se hrozně ulevilo, když viděla, že na ni hledí jasně modré oči a hluboko v nich se začíná objevovat třpyt. Krví potřísněné rty se zvlhly do úsměvu.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Carrie. Pořád ještě o něj měla strach a zároveň se zlobila.

Eli přikývl, pak natáhl ruku, chytil ji za krkem a jemně si ji k sobě přitáhl.

Políbili se a ona věděla, že ho nikdy nebude milovat.

Položila mu ruku na prsa a odtáhla se. „Vyděsil jsi mě k smrti. Co se stalo?“

Eli se posadil a pokrčil rameny. „Bylo to daleko,“ řekl, jako by to mělo něco vysvětlovat. Carrie si v duchu nadávala, že si ho po cestě víc nevšímal.

Eli se narovnal a zády se opřel o oprýskaný bílý trám. Chvilí mlčky seděli, pozorovali déšť a to jim stačilo.

„Už bys měl jít,“ řekla Carrie konečně. Sledovala, jak voda z okapů stéká na záhony. Vzala ho za ruku a stiskla ji. „Eli, už bys mě nikdy neměl líbat. Aspoň ne takhle.“ Upřeně ho pozorovala a pátrala po tom, jak bude reagovat. Odměřeně, nebo možná zlostně.

Ale bylo to, jako by prostě zmizel, a místo, kde seděl, zelo prázdnotou.

Vyprostil svoji ruku z její a postavil se. Stoupl si do lijáku a okamžitě byl promočený. Zkoumal obzor.

„Ty si myslíš, že nevím, jak tě milovat,“ řekl tiše. Jeho hlas zněl v drsném rytmu deště přerývaně. Carrie na to nic neřekla, nebyla si ani jistá, jestli ho slyšela správně. Eli se otočil a pozoroval ji, na tváři tázavý výraz, pokřivený úsměv. „Nebo možná lásku vůbec nehledáš.“ Znovu se k ní otočil zády. Tvář zvedl k obloze a šedivým oblakům, z nichž se snášel déšť, jako by hledal něco, co ztratil. „Aspoň jsem zařídil, abys byla v suchu,“ řekl. „A to je asi všechno.“

Bez dalšího slova či pohledu vyrazil domů.

Carrie sledovala, jak odchází. Dívala se za ním, dokud z něj nebyla jenom deštěm rozmazaná modro-blondatá šmouha na pozadí zelených jedlí v dálce. Pak zmizel uvnitř houštiny.

Eli si našel místo v zadní části kostela, v řadě, kde neseděl nikdo až na kysele se tvářící těhotnou ženu, kterou nepoznával, a drsně vyhlížejícího muže v obleku, ale bez kravaty. Usoudil, že to jsou asi vzdálení příbuzní, kteří se sem vlekli z farmy v nějakém jiném státě, celou cestu do kostela v oprýskané dodávce nadávali a ještě se neusmířili po ranní hádce.

Někdo mu silně poklepal na rameno, a když se otočil, uviděl, jak na něj hledí Henry Munson, jeden z Parkerových družbů (a skrz naskrz idiot). Elimu se zdál trochu opilý. Na čele mu rašil pot a slizce, s odhalenými zuby se na něj usmíval.

„Zdar chlape, jak je?“ řekl Henry. Příliš široký úšklebek a zapadlé oči mu dodávaly vzezření podvyživeného šakala.

Eli jen přikývl, ale neřekl nic. Henry mu položil ruku na rameno a očima těkal po místnosti, dokud se nakonec znovu poněkud nervózně nezadíval na Eliho. „Poslyš, chlape, nevěsta a ženich si chtějí udělat před obřadem rychle pár fotek, dokud to jde. Jenom s kámošema a tak, chápeš. Myslí si, že pak už na to nebude čas kvůli, ehm, jiným povinnostem a tak.“

Eli cítil, jak se mu zrychlil tep, ale přinutil se zůstat v klidu. Věděl, že tenhle den bude těžký, ale byl tu kvůli Carrie, bez ohledu na to, jak bolestné to pro něj samotného může být. „To zní skvěle, užijte si to,“ řekl. Nechtěl slyšet, co po něm bude Henry chtít. Popravdě tady vůbec nechtěl být. Začal pociťovat, jak se teplo z Henryho dlaně přitisknuté na jeho rameno šíří přes tenkou látku jeho obleku, a přemáhal se, aby ruku nesetřásl.

„No jo, ale Carrie chce na tom rychlým focení mít i *tebe*, ty blbe,“ řekl Henry a konečně odtáhl ruku a udělal krok dozadu, jako by chtěl Eliho odvést s sebou. „Tak pojď. Nemají moc času.“

Eli to chvíli zvažoval, chtělo se mu obrátit se k Henrymu zády, ignorovat samotnou žádost i toho slizkého kriváka, který ji přednesl. Chtěl to odmítnout, tak jako odmítal přijmout tu svatbu. Jako ona odmítla jeho. „Já ne...“ začal, ale pak se zarazil.

Povzdychl si, sklopil zrak do klína a velkýma rukama se opřel o kolena. Obrátil je dlaněmi nahoru, aby prostudoval hluboké

rýhy na nich, jako by v nich hledal odpověď. Najednou ho polila horká vlna studu, když si všiml, že mu rukávy hnědého saka končí vysoko nad zápěstím, že z levé manžety visí roztřepená nitka a že pod sakem má špinavě bílou košili s nevypratelnou inkoustovou skvrnou.

Kdo jsem, abych mohl cokoli žádat? pomyslel si. *A kdo vlastně jsem doopravdy?*

Ještě chvíli to zvažoval, potom vstal. Všiml si, že když se postavil a ukázalo se, že je téměř o třicet centimetrů vyšší, zaleskla se Henrymu v očích nejistota. Družbovi zmizel z tváře úsměv a zůstal jen podmračený výraz.

„Kdy jsi kurva tak vyrost, ty vole?“ vyhrkl Henry, pak se otočil a rychle odcházel pryč, jen jednou se ohlédl a mávl na Eliho, ať jde za ním.

Eli ho následoval. Netoužil po ničem jiném, než aby to už všechno měl za sebou, a zároveň doufal, že když jim vyhoví, najde pak možná chvílku, kdy bude s Carrie o samotě a ujistí ji o tom, že stojí za ní (i když ta podpora bude jen předstíraná). Chtěl, aby byla za každou cenu šťastná, i kdyby on měl být součástí toho, co za své štěstí zaplatí.

Henry vedl Eliho přes předsálí kostela a pak dál malou chodbou ke kanceláři. Rychle prošel dveřmi a pak je pustil, takže se za ním skoro zavřely.

Když Eli sáhl po klice, zaslechl smích. Zaváhal.

Dveře se rozlétly a zárubeň vyplnil Parkerův mohutný, vznětlivý bratr Brock. Hnědé oči mu plály, rty měl sevřené a zarudlý obličej zkrabacený do úsměvu plného očekávání a nenávisti. Chytil Eliho za uzel od kravaty a vtáhl ho dovnitř.

Dveře se s bouchnutím zavřely.

Jako první Eliho napadlo, že ho zatáhli do pánské šatny. Malá, dusná kancelář páchla po moči, potu a alkoholu. Zaznamenal čtyři těla – všechna mužská, všechna v černých smokinách.

Do prdele, pomyslel si.

Všechno, co přišlo pak, se seběhlo velice, velice rychle.

ČÁST DRUHÁ

RUDÁ NOC

Když byly Elimu tři roky, zmizel ze své postýlky.

Jakmile to jeho matka Francis zjistila, začala s křikem běhat po celém domě i po zahradě. „Eli!“ volala ho, ale znělo to jen jako skřehotavé pištění, které pohltily miliony akrů půdy, nekoněčně obrovské otáčející se kolo nezměrného prostoru vesmíru. „Dobrý Bože! Eli!“

Eliho otce Johna našla pracovat na poli. Strachy bez sebe mu oznámila, že jejich syn zmizel.

Eliho rodiče pak strávili zbytek dopoledne prohledáváním svého pozemku, ale po synovi nebylo ani stopy. Po několika hodinách svolali sousedy, aby jim s hledáním pomohli. Brzy nato zavolali policii.

Když se odpoledne přehouplo do večera, zaslechl John konverzaci několika policistů při přestávce na kávu po celodenním pátrání. Potichu si povídali o tom, že předešlé noci svítil krvavý měsíc, jehož vzácné rudé zbarvení bylo způsobené zatměním. Vyprávěli si, jak podivné telefonáty za posledních čtyřia dvacet hodin obdrželi: o psech, co úplně zešileli a napadli své majitele, o dobytku, co padl jako podtátý tak nečekaně, že se farmáři obávali, že ho někdo otrávil, o několika vraždách – v gehennském okrese prvních za víc než dvacet let – včetně případu, kdy matka utopila svoje tři děti, jedno po druhém, v malém rybníčku za domem.

John takové řeči nechtěl poslouchat, nějakým nesmyslům o krvavém měsíci nepřikládal význam, nevěřil jim o nic víc než povídkám o upírech a vlkodlacích. Přestože takové věci odmítal, když potom odcházel a nechal policisty u kávy a jejich bizarního povídání, zrychlil se mu tep a po kůži mu běhal mráz. Pod zčernalou oblohou pak ty hlasy vytěsnil a pokračoval v hledání svého jediného syna.

Bylo už k půlnoci, víc než čtyřiaadvacet hodin od chvíle, kdy bylo dítě naposledy spatřeno, když si šel jeden z policistů ulevit do nedalekého stromořadí a něco zaslechl – přísahal by, že to byl tlumený dětský pláč.

Pod vedením Eliho rodičů se sbor dobrovolníků a šesti policistů vydal do lesa. Světlo z baterek ozářilo temnotu, přimělo lesní havěť, aby se schovala, a vymazalo stíny. Teď už to slyšeli všichni – nezaměnitelné zvuky, které zcela jistě vydávalo dítě. Jak pokračovali stále hlouběji do lesa, John se snažil udržet Francis v klidu. Její nářek a neustálé volání syna už hraničily s narušenou psychikou, a teprve když ji vzal za ramena samotný šerif a něco jí horečně zašeptal do ucha, ztišila se a už jen opakovaně přidušeně kňourala.

Eliho našli na dně staré studny, zapomenuté jámy na odlehlem místě, která byla zakrytá prkny, nyní už skrz naskrz prohnílymi. Kamenný kruh naznačující, kde je do ní přístup, byl porostlý listy břechťanu, bohyšky a kopytníku tak hustě, že by ho pravděpodobně nikdy nenašli – nejspíš by je ani nenapadlo, že tam vůbec je –, kdyby nezaslechli, jak dítě pláče hlady a zimou.

Johna spustili po provaze (téměř deset metrů dlouhém) dolů, aby svého chlapce vytáhl.

John později poznamenal, že když byl tam dole, tiskl své prochládlé, naříkající dítě k hrudi a podíval se ze dna studny vzhůru, zdálo se mu, že se měsíc dívá vysoko z oblohy skrz otvor studny přímo *na něj* zářivě bílou zorničkou uprostřed inkoustově černého oka, a že byl moc rád, když viděl, že je bledě mléčná, a ne ohnivě rudá jako noc předtím.

Přestože Eliho našli ze záhadných důvodů nahého a napůl zapadlého do měkkého bahna a špíny na dně studny, nebyly na něm patrné žádné známky poranění a ani později neměl žádné dlouhodobé tělesné potíže.

Jeho matka se z toho však nikdy nevzpamatovala.

Jak týdny plynuly, byla Francis ve společnosti svého synka čím dál úzkostnější. Povídalo se, že částečně přišla o rozum, že ji

Eliho podivné zmizení (a ještě podivnější objevení) úplně zničilo. Šuškal se, že Francis nevěří, že je to dítě její, a myslí si, že *jejího* chlapečka odnesli a vyměnili za jiného, toho, co oné ponuré noci našli na dně studny. John se ze všech sil snažil manželčiny paranoidní závěry zlehčovat, ale i když ji se slzami v očích ujišťoval, že tomu tak není, přesvědčit se mu ji nepodařilo.

Potom se jednoho chladného rána, několik měsíců po té události, John probudil a zjistil, že Francis i Eli jsou pryč. Začal zmatečně prohledávat nejbližší okolí domu a díky Bohu je oba našel.

Francis chlapce odvedla k potoku.

Celou svou vahou mu ležela na zádech. Chlapcovy ruce a nohy se zmítaly v proudu ledové vody, obličej měl zcela ponořený. John se ke své ženě rozběhl a křičel přitom hrůzou smíšenou s nenávistí. Zátatou pěstí ji surově uhodil do hlavy a odstrčil ji od dítěte. Kašlajícího, zrudlého chlapečka zvedl do náručí a běžel do domu. Bez zaváhání zavolal policii.

Šerif našel Francis přesně tam, kde ji John nechal. Seděla u potoka, něco blábolila, oči měla skelné šokem, vytřeštěné a nepřítomné, jako člověk, který přišel o rozum. Na čele, tam, kde ji manžel uhodil, se jí udělala fialová boule.

Odvezli ji do nemocnice a dali jí silné léky, ale nežila už ani týden. Nikdy se nepřišlo na to, kde vzala tu zrezivělou žiletku, kterou si přetěla zápěstí a rozřízla krční tepnu.

Našli ji ležet v posteli na tenké matraci nasáklé krví, na linoleu kolem postele se rozlévala kaluž, z níž vybíhaly tenké červené pramínky. Jeden si našel cestu až pod dveře na chodbu, kde si ho všimla sestra, která právě obcházela pacienty.

Eliho otec o té události se studnou ani o tragické sebevraždě své ženy se synem nikdy nemluvil. Řekl mu jen, že jeho matka náhle onemocněla a zemřela, a modlil se, aby si i přátelé a sousedé nechali temnou historii jejich rodiny pro sebe.

A tak Eli jako dítě nikdy nepoznal jinou než vymyšlenou verzi své minulosti, a proto se nikdy považoval za nic jiného než obyčejného syna ovdovělého farmáře, který vyrůstal v polích v srdci

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pod bledou oblohou***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.